

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja

Druk nr 1677
Warszawa, 14 listopada 2008 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

**- o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r.
o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych
wobec osób represjonowanych za
działalność na rzecz niepodległego bytu
Państwa Polskiego.**

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy panią poseł Marzenę Dorotę Wróbel.

(-) Waldemar Andzel; (-) Zbigniew Babalski; (-) Piotr Babinetz;
(-) Barbara Bartuś; (-) Andrzej Bętkowski; (-) Mariusz Błaszczak;
(-) Zbigniew Chmielowiec; (-) Witold Czarnecki; (-) Edward Czesak;
(-) Zbigniew Dolata; (-) Jan Dziedziczak; (-) Krystyna Grabicka; (-) Dawid Jackiewicz;
(-) Lech Kołakowski; (-) Robert Kołakowski; (-) Jan Filip Libicki;
(-) Gabriela Masłowska; (-) Mirosława Masłowska; (-) Kazimierz Moskal;
(-) Jacek Osuch; (-) Józef Rojek; (-) Adam Śniezek; (-) Zbigniew Wassermann;
(-) Jadwiga Wiśniewska; (-) Marzena Dorota Wróbel; (-) Maria Zuba.

Ustawa
z dnia 2008 roku

o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń
wydanych wobec osób represjonowanych za działalność
na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego

Art. 1

W ustawie z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 8 skreśla się ustępy 1a, 1b, 1c oraz 1d.

2) w art. 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Żądanie odszkodowania lub zadośćuczynienia należy zgłosić odpowiednio w sądzie okręgowym lub wojskowym sądzie okręgowym, który wydał postanowienie o stwierdzeniu nieważności orzeczenia.”.

3) w art. 8 ust. 2c otrzymuje brzmienie:

„2c. Żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę i krzywdę wynikłe z wykonania decyzji, o której mowa w ust. 1, należy zgłosić w sądzie okręgowym, w którego okręgu zamieszkuje osoba składająca żądanie.”.

4) w art. 8 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. W przypadku, gdy po uprawomocnieniu się orzeczenia przyznającego odszkodowanie i zadośćuczynienie ujawnione zostaną okoliczności, o których mowa w ust. 5, zasądzona kwota odszkodowania i zadośćuczynienia podlega zwrotowi.”.

5) w art. 11 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przepisy art. 8-10 mają odpowiednie zastosowanie również wobec osób, które pozbawiono życia, okaleczono, zraniono lub represjonowano w wyniku szeroko zakrojonej akcji zastraszania Narodu Polskiego w związku z jego dążeniem do uzyskania pełnej suwerenności Państwa Polskiego oraz swobód demokratycznych i nie zostało prawomocnie zasądzone odszkodowanie i zadośćuczynienie.”.

Art. 2

Sprawy wszczęte na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego rozpatruje się na podstawie przepisów niniejszej ustawy.

Art. 3

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 1991 nr 34 poz. 149) jest kolejną nowelizacją tego aktu prawnego (ostatnia z dnia 17.09.2007).

Projekt niniejszy powstał w wyniku monitorowania przez autorów wcześniejszej nowelizacji procesu wdrażania ustawy z dnia 17.09.2007.

Podstawowym problemem, z jakim zetknęli się autorzy wcześniejszych nowelizacji, były trudne do określenia obciążenia budżetu państwa roszczeniami finansowymi ze strony osób represjonowanych. Trudność ta wynikała z faktu, że nie ma w Polsce jednoznacznych danych, dotyczących liczby obywateli, którzy byli prześladowani w okresie PRL-u za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. W związku z dużą spodziewaną liczbą wniosków w ustawę z dnia 17.09.2007. wpisano mechanizmy zabezpieczające Skarb Państwa przed dużymi obciążeniami finansowymi ze strony osób składających wnioski o unieważnienie orzeczeń i odszkodowanie. Przede wszystkim wprowadzono zapis w art. 8 ust. 1a określający kwotę maksymalnego odszkodowania – 25 tysięcy złotych, a także uregulowania, polegające na rozkładaniu wypłaty odszkodowawczej na kilka etapów: najpierw miały je otrzymywać osoby internowane w stanie wojennym (Art. 8 ust. 2c), później również inni represjonowani, którzy jednakże wcześniej musieliby wystąpić o unieważnienie orzeczenia, na mocy którego zostali wcześniej skazani.

Po analizie obciążeń budżetu państwa z tytułu funkcjonowania znowelizowanej ustawy „O uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego” należy stwierdzić, że wcześniejsze obawy, dotyczące lawinowego

składania wniosków przez osoby represjonowane i wynikające z tego obciążenia finansowe dla państwa okazały się przesadzone. Z informacji uzyskanych od przedstawicieli Ministerstwa Sprawiedliwości wynika, że w ciągu pierwszego półrocza obowiązywania noweli z dnia 17.09.2007. sądy orzekły łącznie w skali kraju z tytułu odszkodowań kwotę niewiele przekraczającą 18 milionów złotych.

W tym kontekście Klub Parlamentarny PiS proponuje zniesienie dotychczasowych ograniczeń w zakresie wysokości odszkodowania, terminów składania wniosków, skreślona powinna być również zasada, że „osobie, o której mowa w ust 1 przyznane może być odszkodowanie i zadośćuczynienie wyłącznie w oparciu o jeden tytuł, spośród wymienionych w ust 1” (Art. 8 ust. 1d)

Wnioskodawcy proponują również rozszerzenie podmiotowe ustawy o osoby, które pozbawiono życia, okaleczono, zraniono lub represjonowano w wyniku szeroko zakrojonej akcji zastraszania Narodu Polskiego w związku z jego dążeniem do uzyskania pełnej suwerenności Państwa Polskiego oraz swobód demokratycznych i nie zostało prawomocnie wobec nich zasądzone odszkodowanie i zadośćuczynienie.

Uregulowanie powyższe pozwoli na to, by do sądu występowały te osoby, które zostały najciężej poszkodowane w wyniku represji, a nie było w stosunku do nich prowadzone w okresie PRL-u postępowanie karne, bądź sprawa o wykroczenie.

Wnioskodawcy proponują również nowy ustęp 6 w art. 8 regulujący zasady zwrotu nienależnie wypłaconego zadośćuczynienia bądź odszkodowania.

Klub Parlamentarny PiS proponując kolejną nowelizację ustawy „O uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego” pragnie oddać hołd wszystkim, którzy w trosce o dobro Ojczyzny, ryzykując własnym zdrowiem i życiem walczyli o pełnię swobód demokratycznych i niepodległość Rzeczypospolitej Polskiej.

Określenie kosztów realizacji projektu nie jest możliwe, ponieważ o wysokości odszkodowania i zadośćuczynienia każdorazowo orzeka sąd.

Projekt ustawy rodzi pozytywne skutki społeczno-gospodarcze i jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 21 listopada 2008 r.

BAS-WAEiM-3285/08

Pan Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
o zgodności poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Marzena Dorota Wróbel) z prawem Unii Europejskiej

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

I. Przedmiot projektu ustawy

Przedstawiony projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego przewiduje zniesienie górnej granicy zasądzonych odszkodowań i zadośćuczynień, a także zniesienie zasady, zgodnie z którą odszkodowanie i zadośćuczynienie może być przyznane w oparciu tylko o jeden tytuł. Projekt znosi także termin na złożenie żądania odszkodowania lub zadośćuczynienia, wprowadza instytucję zwrotu zasądzonych kwot odszkodowań i zadośćuczynień.

Ustawa miałaby wejść po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

II. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Prawo Unii Europejskiej nie reguluje spraw objętych projektem ustawy.

III. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Opiniowany projekt ustawy pozostaje poza zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

IV. Konkluzje

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego pozostaje poza

zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Opracował: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Warszawa, 21 listopada 2008 r.

Pan Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
dotycząca możliwości uznania przedstawionego poselskiego projektu
ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne
orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz
niepodległego bytu Państwa Polskiego (przedstawiciel wnioskodawców:
poseł Marzena Dorota Wróbel) za projekt ustawy wykonującej prawo
Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a ust. 1 Regulaminu Sejmu

Stosownie do art. 95a ust. 1 Regulaminu Sejmu, projektem ustawy wykonującym prawo Unii Europejskiej jest projekt ustawy mający na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Przedstawiony projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego przewiduje zniesienie górnej granicy zasądzonych odszkodowań i zadośćuczynień, a także zniesienie zasady, zgodnie z którą odszkodowanie i zadośćuczynienie może być przyznane w oparciu tylko o jeden tytuł. Projekt znosi także termin na złożenie żądania odszkodowania lub zadośćuczynienia, wprowadza instytucje zwrotu zasądzonych kwot odszkodowań i zadośćuczynień.

Ustawa miałaby wejść po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Ponieważ poselski projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego pozostaje poza zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej nie ma podstaw, by uznać go w trybie art. 95a ust. 3 Regulaminu Sejmu za projekt ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.

Opracował: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

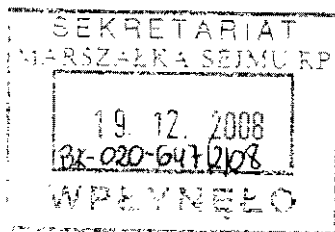
Prawo i Sprawiedliwość

Klub Parlamentarny „Prawo i Sprawiedliwość”

Warszawa, dnia 19.12.2008 r.

Marzena Wróbel

Posel na Sejm RP

Szanowny Pan

Bronisław Komorowski

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

W odpowiedzi na pismo Marszałka Sejmu RP PS-184-P/08 przedstawiam uzupełnienie do uzasadnienia projektu ustawy „O uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego”.

Określenie skutków finansowych zaproponowanej nowelizacji ustawy nie jest w pełni możliwe, przede wszystkim ze względu na fakt, że nie istnieje żaden katalog osób, które były poddane represjom w okresie od końca 1956 do 1989 r. Ten zakres czasowy określa nowelizacja ustawy z 17 IX 2007r. Wszystkie dane, które były prezentowane w czasie II i III czytania w/w ustawy, są danymi opartymi na źródłach historycznych.

Ostatecznie Sejm RP, mimo rozszerzenia liczby osób represjonowanych poprzez wprowadzenie poprawek w trakcie pracy nad ustawą, przyjął, że

obciążenie budżetu państwa z tytułu wprowadzenia w/w aktu prawnego w życie nie powinno przekroczyć kwoty ok. 700 mln zł.

Intencją wnioskodawców, zarówno nowelizacji ustawy z 17 IX 2007r., jak i niniejszej nowelizacji było objęcie jej zapisami wszystkich represjonowanych. Nie jesteśmy więc w stanie przedstawić innych danych aniżeli te, które zostały przedstawione w pracach nad nowelizacją z dnia 17 IX 2007 r.

Na podstawie danych uzyskanych od 18 XI 2007 roku można wysunąć wniosek, że zachodzi jaskrawa niewspółmierność pomiędzy zadeklarowanymi efektami funkcjonowania ustawy, a kosztami wprowadzenia tego nowego prawa w życie. Potwierdzają to dane uzyskane z Ministerstwa Sprawiedliwości, dotyczące pierwszego półrocza 2008 roku. Z zapisów ustawy skorzystało 555 osób; łączna wysokość zasądzonych odszkodowań – 8 748 222 zł. Na posiedzeniu Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka w dniu 16 X 2008 przedstawiciel Rządu stwierdził, że koszty funkcjonowania tej ustawy to 18 mln zł. W 2007 roku planowano w/w koszty na ok. 82 mln zł. Dane te potwierdzają tezę, że faktycznie są one czterokrotnie mniejsze od planowanych.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że ostateczne obciążenie budżetu państwa z tytułu wprowadzenia niniejszej nowelizacji nie powinno przekroczyć kwoty ok. 700 mln.

Z poważaniem

Marzena Wróbel

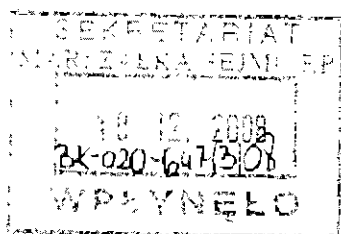
Poseł na Sejm RP

Klub Parlamentarny „Prawo i Sprawiedliwość”

Warszawa, dnia 19.12.2008 r.

Marzena Wróbel
Posel na Sejm RP
Klub Parlamentarny
„Prawo i Sprawiedliwość”

Szanowny Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 119 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483) oraz art. 36 ust. 4 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r., Nr 23, poz. 398; z 2003 r., Nr 23, poz. 337; z 2004 r., Nr 12, poz. 182 oraz z 2005 r., Nr 16, poz. 263) wnioskodawcy zgłaszają autopoprawkę do projektu ustawy:

- **do poselskiego projektu ustawy - o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego**

Autopoprawka
do poselskiego projektu ustawy - o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r.
o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób
represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego
bytu Państwa Polskiego

1. Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. 1. Sprawy wszczęte na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego rozpatruje się na podstawie przepisów niniejszej ustawy.

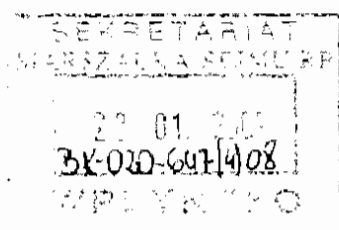
2. Osoby, które otrzymały zadośćuczynienie, odszkodowanie na podstawie przepisów nowelizacji z dnia 19 września 2007r. (Dz.U. nr 34, poz. 149 z późn. zm.) mogą złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie ich sprawy na podstawie przepisów niniejszej ustawy.”.

Klub Parlamentarny „Prawo i Sprawiedliwość”

Warszawa 22 stycznia 2009r.

Marzena Wróbel
Posel na Sejm RP

Szanowny Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu RP

Szanowny Panie Marszałku,

W odpowiedzi na pismo PS-3-P/09 z dnia 8 stycznia 2009r. przedstawiam uzasadnienie do autopoprawki zgłoszonej do projektu nowelizacji ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Z poważaniem

UZASADNIENIE

W proponowanej przez Klub PiS autopoprawce znajduje się jeden istotny zapis. Do wcześniejszego brzmienia art. 2, który w tej propozycji jest art. 2 ust.1, proponuje się wprowadzenie ust. 2 w brzmieniu:

„Osoby, które otrzymały zadośćuczynienie, odszkodowanie na podstawie przepisów nowelizacji z dnia 19 września 2007r. (Dz. U. nr 39, poz. 149 z późn. zm.) mogą złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie ich sprawy na podstawie przepisów niniejszej ustawy.”

W proponowanej przez PiS nowelizacji z dn. 18 listopada 2008r. pojawiła się propozycja, by znieść maksymalną kwotę odszkodowania i zadośćuczynienia – 25 tys. zł, zaproponowano również zniesienie ograniczeń terminowych. Generalnie są to zmiany, których celem jest uproszczenie procedury i podwyższenie kwot zasądanych przez sądy odszkodowań i zadośćuczynień.

Propozycja ta wyłynęła z wniosków uzyskanych w wyniku rocznego monitorowania skutków zarówno prawnych, jak i finansowych nowelizacji ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego z dnia 17 września 2007r. Okazało się, że obciążenie budżetu państwa z tytułu wejścia w życie tej nowelizacji jest znacząco mniejsze od zakładanego w 2007r.

Wydaje się więc właściwe, by z uwagi na elementarne poczucie sprawiedliwości, w przypadku wejścia w życie nowych korzystniejszych zapisów, umożliwić osobom, które już zadośćuczynienie otrzymały, ponowne wystąpienie do sądu z roszczeniem.

Należy się spodziewać, że wiele z tych osób może nie skorzystać z tej możliwości. Trudno więc określić skutki finansowe proponowanej autopoprawki.

Z informacji uzyskanych z Ministerstwa Sprawiedliwości (odpowiedź na zapytanie poselskie Marzeny Wróbel z dn. 31 października 2008) wynika, że w pierwszej połowie 2008r., czyli już po wejściu w życie w dn. 18 listopada 2007r. znowelizowanej ustawy w dn. 17 września 2007 o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, z zapisów ustawy skorzystało 555 osób, łączna wysokość

zasądzonych odszkodowań wyniosła 8.748.222 zł.; w okresie 1 lipca do 31 października 2008r. odszkodowanie uzyskało 600 osób, łączna wysokość zasądzonych odszkodowań to 10.309.472. zł. 07 gr.

W sumie w okresie od 1 stycznia - 31 października 2008r. zadośćuczynienie i odszkodowanie uzyskało 1155 osób, łączna kwota odszkodowań to 19.057.694 zł.

Dane te korespondują z informacją, którą przekazał w dn. 16 października 2008r. na posiedzeniu Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka pan Marian Cichosz Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości. Wynika z niej, iż „według stanu do końca sierpnia 2008r. sądy orzekły w skali całego kraju z tytułu tych odszkodowań kwotę niewiele przekraczającą 18 mln. zł.”

Niemożliwe jest precyzyjne określenie ostatecznego obciążenia budżetu państwa z tytułu proponowanej w autopoprawce zmiany, gdyż każdorazowo o wysokości odszkodowania decydują sądy.

Gdyby jednak przyjąć założenie, że wszystkie osoby, które otrzymały zadośćuczynienie i odszkodowanie na mocy nowelizacji z dn. 17 września 2007r. wystąpią do sądu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie ich sprawy, przy założeniu że sądy o 100% podwyższą kwotę odszkodowań i zadośćuczynień, to i tak konsekwencje dla budżetu państwa nie powinny przekroczyć kwoty około 19 mln. zł.

Wprowadzenie zaś możliwości ponownego zwrócenia się przez obywateli do sądu w tej sprawie wzmocni zaufanie do Państwa Polskiego.

Projekt ten jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 29 grudnia 2008 r.

BAS-WAEiM-3622/08

Pan Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
o zgodności poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Marzena Dorota Wróbel), w wersji uwzględniającej autopoprawkę, z prawem Unii Europejskiej

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

I. Przedmiot projektu ustawy

Przedstawiony projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego przewiduje zniesienie górnej granicy zasądzonych odszkodowań i zadośćuczynień, a także zniesienie zasady, zgodnie z którą odszkodowanie i zadośćuczynienie może być przyznane w oparciu tylko o jeden tytuł. Projekt znosi także termin na złożenie żądania odszkodowania lub zadośćuczynienia, wprowadza instytucje zwrotu zasądzonych kwot odszkodowań i zadośćuczynień.

Ustawa miałaby wejść po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

II. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Prawo Unii Europejskiej nie reguluje spraw objętych projektem ustawy.

III. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Opiniowany projekt ustawy pozostaje poza zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

IV. Konkluzje

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za

działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, w wersji uwzględniającej autopoprawkę, pozostaje poza zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Opracował: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Warszawa, 29 grudnia 2008 r.

BAS-WAEiM-3623/08

Pan Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna

dotycząca możliwości uznania przedstawionego poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Marzena Dorota Wróbel), w wersji uwzględniającej autopoprawkę, za projekt ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a ust. 1 Regulaminu Sejmu

Stosownie do art. 95a ust. 1 Regulaminu Sejmu, projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej jest projekt ustawy mającej na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Przedstawiony projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego przewiduje zniesienie górnej granicy zasądzanych odszkodowań i zadośćuczynień, a także zniesienie zasady, zgodnie z którą odszkodowanie i zadośćuczynienie może być przyznane w oparciu tylko o jeden tytuł. Projekt znosi także termin na złożenie żądania odszkodowania lub zadośćuczynienia, wprowadza instytucje zwrotu zasądzonych kwot odszkodowań i zadośćuczynień.

Ponieważ poselski projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, w wersji uwzględniającej autopoprawkę, pozostaje poza zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej nie ma podstaw, by uznać go w trybie art. 95a ust. 3 Regulaminu Sejmu za projekt ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.

Opracował: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Deskrytory Bazy REX: Unia Europejska, represjonowani

PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

BSA I - 021 - 239/08

Warszawa, dnia 23 grudnia 2008 r.

Pan
Lech CZAPLA
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Lechu,

W odpowiedzi na pismo z dnia 3 grudnia 2008 r., Ps-353/08 uprzejmie przesyłam uwagi Sądu Najwyższego do **poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.**

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L.dz. 102-020-00246

Data wpływu 30.12.2008

Z poważaniem

Lech Gardocki
Prof. dr hab. Lech GARDOCKI

SĄD NAJWYŻSZY
BIURO STUDIÓW i ANALIZ
Pl. Krasieńskich 2/4/6, 00-951 Warszawa

Warszawa, dnia 23. 12. 2008 r.

UWAGI

do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego

Ustawa z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 ze zm.) była wielokrotnie nowelizowana. W ustawie zmieniającej z dnia 19 września 2007 r. (Dz. U. Nr 191, poz. 1372) modyfikacji uległo brzmienie ustępu 1, a po nim dodano dalsze ustępy: 1a, 1b, 1c i 1d, z których oznaczone cyfrowo i literowo ustępy 1a i 1d charakteryzują się dużą doniosłością, wobec ograniczenia wysokości sumy świadczenia do kwoty 25 000 zł i to tylko z jednego z możliwych tytułów spośród wskazanych w ust. 1 art. 8. Proponowana zmiana w tym zakresie budzi zasadnicze zastrzeżenia. Podstawowe jest takie, że różnicuje ona zdecydowanie uprawnionych do odszkodowania w zależności od tego, czy już swoje uprawnienie zrealizowali, czy też dopiero noszą się z zamiarem wystąpienia z roszczeniem. Ci pierwsi już tylko z racji skutków prawomocnych rozstrzygnięć pozbawieni są możliwości dalszych świadczeń obliczanych według nowych kryteriów, w przeciwieństwie do tych drugich, mimo, że jedni i drudzy mogą być kierowani poczuciem krzywdy wyrządzonej im w tożsamy okolicznościach.

Znamienne jest także to, że omawiana ustawa funkcjonuje w obrocie od kilkunastu lat. Naturalną kolejną rzeczą jest w tych warunkach zjawisko wygasania roszczeń objętych tą ustawą, czemu zresztą dają wyraz sami projektodawcy wskazując na mniejszą ilość roszczeń niż pierwotnie zakładano.

Odrębnym zagadnieniem jest proponowane dodanie ust. 1a w art. 11 ustawy. Przede wszystkim zwraca uwagę katalog zdarzeń wyliczonych w proponowanym

przepisie, jako stanowiących podstawę roszczeń o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Żadne z nich nie mieści się w ramach przedmiotowo określonych podstaw odpowiedzialności ujętych w tytule ustawy. Wszak chodzi tu o skutki uznanych za nieważne orzeczeń i decyzji wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, zdefiniowanych ostatecznie w ustawie zmieniającej z dnia 19 września 2007 r. (Dz. U. Nr 191, poz. 1372). Proponowane dalsze rozszerzenie katalogu przypadków uzasadniających wystąpienie z roszczeniem odszkodowawczym, aczkolwiek słuszne z punktu widzenia zasad praworządności i sprawiedliwości, powinno jednak uwzględniać podobne zasady przedawnienia, jak w przypadku art. 11 ust. 1 zdanie drugie ustawy, w którym mowa, że roszczenia o odszkodowanie i zadośćuczynienie nie przedawniają się. W przeciwnym razie kwestię tę należałoby uregulować w sposób odrębny, gdyż ogólne przepisy dotyczące przedawnienia, stosowane do proponowanych przypadków, prowadziłyby do braku możliwości skutecznego formułowania roszczeń.

Pozostałe propozycje zmian należą do pochodnych od wyżej wymienionych i jako takie nie wymagają bliższego omówienia.

PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA
Nr KRS 020-99/1-08

Warszawa, 13 stycznia 2009 r.

Dot. PS – 353/08

Pan
Lech CZAPLA
Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze

W załączeniu uprzejmie przesyłam opinię Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 stycznia 2009 r. w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Z wyrazami szacunku,

sędzia Stanisław Dąbrowski

SEKRETARIAT ZŁOY SZEFA KS

LCM-020-00014
15.01.2009

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 9 stycznia 2009 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Krajowa Rada Sądownictwa nie kwestionując celowości proponowanych rozwiązań w zakresie zadośćuczynienia osobom represjonowanym za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego krytycznie odnosi się do proponowanej zmiany polegającej na dodaniu ust. 1 a art. 11 cytowanej ustawy.

Określenie „szeroko zakrojona akcja zastraszania Narodu Polskiego” jest nieprecyzyjne i powoduje niebezpieczeństwo różnorodnej interpretacji.

Przewodniczący
Krajowej Rady Sądownictwa
Sędzia Stanisław Dąbrowski

B. Kołodziej

00-478 Warszawa • Artykuł 19 lok. 4
tel./fax 022 622 05 86, 622 54 29, 33 • e-mail: krrp@krrp.pl • NIP 526-10-40 011

L.dz. 7393 /OBSiL/2009

Warszawa, dnia 13 stycznia 2009 r.

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L.dz. LKZ-020-000.18/09

Data wpływu21...01...2009.....

Szanowny Pan

Lech Czapla

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze!

W nawiązaniu do przesłanego przy piśmie PS-353/08 z dnia 3 grudnia 2008 r. poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego - uprzejmie zawiadamiam, że Ośrodek Badań, Studiów i Legislacji Krajowej Rady Radców Prawnych nie zgłasza uwag do tego projektu.

2 p. 55.512.1104

Wiceprezes
Krajowej Rady Radców Prawnych

Dariusz Salajewski